

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 57/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 30 listopada 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 664/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obrazy prawa procesowego, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 170 § 1 kpk polegający na błędnej ocenie dowodów co do czynów z punktów I i III aktu oskarżenia i bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. techniki	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>i taktyki samochodowej.</p> <p>Powiązany z tym zarzut błędów w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oskarżonego w zakresie czynów zarzuconych w punktach I i III aktu oskarżenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do zarzutów dotyczących czynu zarzuconego w punkcie I aktu oskarżenia są one bezzasadne.</p> <p>Słusznie uznano wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne. Twierdził on, iż nie tylko sam nie prowadził samochodu w dniu inkryminowanego zdarzenia, ale że wcale nie był on używany przez nikogo i stał na podwórku od kilku dni (k. 266). Tymczasem policjanci, którzy przybyli na miejsce postoju pojazdu (będące miejscem zamieszkania</p>			

oskarżonego i jego rodziny) stwierdzili empirycznie, że maska tego samochodu była ciepła, co oznacza, że jego silnik był włączony przez dłuższy czas na krótko przed ich przybyciem (zeznania A. P. k. 269 i M. J. k. 270). Ponadto znamienne jest, że gdy policjanci zwrócili oskarżonemu na to uwagę na miejscu kontroli pojazdu, ten zmienił wersję i zaczął twierdzić, jakoby samochód używał jakiś jego kolega, przy czym nie potrafił podać jego danych osobowych. Przemawia to za tym, że to oskarżony chwilę wcześniej jechał jako kierujący tym pojazdem. Tym bardziej, że z analizy materiału dowodowego wynika, iż policjanci znaleźli się na miejscu 15 minut po tym, gdy świadek widział oskarżonego wjeżdżającego samochodem na teren swojej posesji (z zeznań W. W. wynika, że widział oskarżonego prowadzącego samochód o godzinie 20.30 - k. 97-98, a policjanci otrzymali

telefoniczne
zgłoszenie tego faktu
o godzinie 20.35 i
przybyli na miejsce
10 minut później,
czyli około godziny
20.45 - k. 93,
k. 269, k. 270).
Mimo to na terenie
posesji nie zastali
żadnego „kolegi”
oskarżonego, tylko
oskarżonego i jego
ojca. Ponadto nie
jest wiarygodne, że
oskarżony powierzył
komuś pojazd, ten
ktoś ulotnił się w
ciągu 15 minut
przed przybyciem
policji, a oskarżony
nawet nie znał jego
danych osobowych i
nie ustalił ich w
ciągu wielu miesięcy
prowadzenia
postępowania
karnego.

Prawidłowo
oceniono zeznania
świadka W. W. i
słusznie oparto się
na tych złożonych
w postępowaniu
przygotowawczym.
Sąd Okręgowy
podziela argumenty
Sądu Rejonowego
co do motywów
zmiany zeznań przez
tego świadka i nie
będzie ich powielał,
dość powiedzieć,
że w pełni
aprobuje wywód
Sądu meriti zawarty
w uzasadnieniu
zaskarżonego
wyroku. Zarzuty

apelanta w tym zakresie są chybione. Świadek wcale nie ma takiej wady wzroku (jak zeznał 0,5 i 0,4) aby nie móc rozpoznać oskarżonego i jego samochodu, zwłaszcza, że go doskonale znał (jest jego sąsiadem). Nie jest wiarygodna jego deklaracja z rozprawy, jakoby między godziną 19.00 a 21.00 wypił wówczas 4 piwa, skoro zeznawał o godzinie 21.30 i nie przejawiał żadnych oznak nietrzeźwości, co stwierdził przesłuchujący go doświadczony policjant (zeznania A. K. k. 321). Zresztą fakt, że oskarżony (znany doskonale świadkowi) siedział za kierownicą pojazdu, który go mijał, nie jest zbyt skomplikowany i złożony i nawet wypicie 4 piw nie rzutowałoby na zdolność percepcji świadka w tym zakresie, zwłaszcza, jeżeli dodamy do tego, że 15 minut później przybyli na miejsce postoju pojazdu policjanci wyczuli, że jego maska jest ciepła, a oskarżony nie potrafił tego logicznie

wytlumaczyć.

Dlatego słusznie
dano wiarę
zeznaniom świadka
W. W. z
postępowania
przygotowawczego i
ustalono na ich
podstawie, że
oskarżony tego dnia
o godzinie 20.30
prowadził jako
kierujący pojazd
mechaniczny.

**Co do zarzutów
związanych z
czynem
zarzuconym w
punkcie III aktu
oskarżenia,
również są one
bezzasadne.**

Sąd prawidłowo
ocenił wyjaśnienia
oskarżonego co do
tego zdarzenia i
związane z nim
zeznania świadka
A. S.. Przecież
sam oskarżony w
postępowaniu
przygotowawczym
przyznał, że widział
funkcjonariusza
policji usiłującego go
zatrzymać, że jego
pojawienie się na
drodze nie było dla
niego zaskoczeniem
(wyjaśnienia k. 36,
k. 73, k. 172).
Oskarżony twierdził,
że widząc go
i odczytując jego
intencje
(„widziałem, jak
macha do mnie
lampką”) po

prostu go ominął.
Jednak przeczą
temu zeznania
zarówno
pokrzywdzonego
policjanta M. F. (k.
320) i jego partnera
z patrolu P. P.
(k.268), według
których samochód
jechał wprost na
policjanta i gdyby
ten nie uskoczył,
doszłoby do jego
potrącenia, ale także
zeznania pasażera
oskarżonego
świadka A. S.
(k.269 i k. 143).
A. S. potwierdził,
że policjant był
doskonale widoczny
na drodze, że
jego pojawienie się
nie było żadnym
zaskoczeniem, a
oskarżony widząc
go z dużym
wyprzedzeniem
podejmował
świadome manewry
- ale nie zatrzymania
się, ani nawet nie
omijania policjanta -
tylko przyspieszenia
i jechania na wprost
funkcjonariusza
celem
uniemożliwienia mu
zatrzymania
pojazdu. Świadczy
o tym celowe
przyspieszenie
(„dodanie gazu”)
przez oskarżonego
na widok
wzywającego do
zatrzymania się
policjanta i
wypowiedziane

przez oskarżonego
słowa, że „będzie
uciekał”. Ten zamiar
oskarżonego był
bardzo czytelny,
zamanifestował się
także jego
późniejszym
zachowaniem,
polegającym na
ucieczce
samochodem przed
ścigającym go
radiowozem, a
następnie ucieczce
pieszo włącznie z
nieudaną próbą
przeskoczenia przez
ogrodzenie. Apelant
błędnie interpretuje
słowa świadka A. S.,
gdy ten zapewniał,
że „nie zdążył
nawet cokolwiek
powiedzieć czy
ostrzec kierującego”.
Świadek nie mówi
tu o pojawieniu się
na drodze policjanta
(bo wcześniej
zoznawał, że był
on doskonale i z
daleka widoczny i
nie stanowił dla
jadących
samochodem
zaskoczenia), tylko
o swojej reakcji na
manewr
oskarżonego - słowa
te wypowiedziane
są po podaniu
informacji, że na
widok policjanta
kierujący „dodał
gazu”. Świadek A.
S. tłumaczy się w
ten sposób, że nie
zdążył zareagować
na manewr

oskarżonego
zmierzający do
potrącenia
policjanta - niejako
sam broni się przed
takim zarzutem
tłumacząc, że był tak
zaskoczony postawą
oskarżonego, że
nie zdążył nic
zrobić i zapobiec
niebezpieczeństwu
grożącemu
policjantowi.

Dlatego też
całkowicie
bezpodstawne są
zarzuty związane z
oddaleniem wniosku
dowodowego o
dopuszczenie
dowodu z opinii
biegłego ds. techniki
i taktyki
samochodowej,
albowiem nie ma
w tej sprawie
potrzeby oceniania
zachowania
oskarżonego pod
względem
naruszenia reguł
ostrożności i
możliwości
uniknięcia
spowodowania
stanu zagrożenia
(wymuszenia
uskoczenia z drogi
przez policjanta),
albowiem z w/
w zeznań A. S.
(prawidłowo
ocenionych przez
Sąd Rejonowy)
wynika, że
oskarżony
świadomie i celowo
najechał na

policjanta, nie tylko nie podejmował manewrów obronnych lecz wprost przeciwnie, podjął manewr najechnia na pieszego aby zmusić go do uskoczenia z jezdni, nawet w tym celu przyspieszając. Nie trzeba więc odwoływać się do wiadomości specjalnych (a więc do opinii biegłego), aby ocenić takie zachowanie.

Całkowicie chybione są zarzuty naruszenia dyspozycji art. 5 § 2 kpk co do czynów zarzuconych w punktach I i III aktu oskarżenia, albowiem nie może być mowy o nieusuniętych wątpliwościach w sytuacji, gdy zostały one rozwiane w drodze rzetelnej oceny dowodów. To, że apelant z tą oceną się nie zgadza (w szczególności z oceną zeznań W. W. i A. S. oraz wyjaśnień oskarżonego) nie oznacza, że zachodzą jakieś wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 kpk, zaś polem do zwalczania takiej oceny dowodów powinny być zarzuty

oparte na art. 7
kpk i art. 410
kpk, które powyżej
zostały obalone.

**Tym samym
całkowicie
bezpodstawny
jest zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych co
do czynów
zarzuconych w
punktach I i III
aktu oskarżenia.**

Zarzut ten jest
pochodną w/w
zarzutów
procesowych. Sąd
Rejonowy
prawidłowo ocenił
materiał dowodowy
i poczynił na tej
podstawie zgodne
z rzeczywistością
ustalenia faktyczne.
Przy czym zaznaczyć
należy, że co do
nadania
samochodowi cech
niebezpiecznego
przedmiotu, Sąd
Okręgowy się z
tym nie zgadza, ale
upatruje w tym nie
błąd w ustaleniach
faktycznych, co
obrazę prawa
materialnego -
będzie to dalej
omówione.

Wniosek

O uniewinnienie od
czynów zarzuconych
w punktach I i III
aktu oskarżenia.

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Zostało to omówione powyżej.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa materialnego poprzez uznanie samochodu za przedmiot niebezpieczny podobnie do noża lub broni palnej i tym samym przypisanie oskarżonemu, że wyczerpał znamiona art. 223 § 1 kk.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Okręgowy podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że sprawca, który dokonując czynnej napaści na funkcjonariusza publicznego podczas lub w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, używa samochodu w sposób stanowiący poważne zagrożenie dla jego życia</p>			

lub zdrowia, nie wypełnia swoim działaniem znamion przestępstwa opisanego w art. 223 kk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r. V KK 148/02, opubl. Prok. i Pr. 2003 nr 9, poz. 4, str. 8, KZS 2003 nr 6, poz. 18, str. 12, Legalis). Podobny pogląd wyrażony został również w orzecznictwie Sądów powszechnych (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 lipca 2003 r. II AKA 161/03, opubl. Prok. i Pr. 2004 nr 5, poz. 21, str. 13, KZS 2003 nr 9, poz. 20, str. 14, Legalis).

Sąd nie będzie powielał argumentów wyrażonych w tych judykatach, a przemawiających za tym, że samochód nie może być uznany za „niebezpieczny przedmiot” w rozumieniu art. 223 kk. Jedynie tytułem zaakcentowania pewnych argumentów wskaże, że przecież ustawodawca celowo zmienił znamię „niebezpieczne narzędzie” obowiązujące w

poprzednim stanie prawnym (dkk) na znamię „niebezpieczny przedmiot”. W obu przypadkach przepis odwoływał się do podobieństwa do broni palnej (obecnie również do noża). Z tym, że „narzędzie” to przedmiot wykorzystywany w określonym celu, a „przedmiot” to rzecz mająca pewne cechy obiektywne niezależne od sposobu, w jaki człowiek w swej niemal nieograniczonej inwencji je wykorzystuje. Przykładowo - podróżnik zagubiony w dżungli może wykorzystać swe okulary do czytania jako soczewkę umożliwiającą mu rozpalenie ogniska. Zatem będzie dysponował narzędziem do wzniesienia ognia, choć przedmiot wykorzystany do tego w istocie nie temu służy i nie ma cech podobnych do zapalniczki, krzesiwa czy zapalnika. Przechodząc na grunt bliższy omawianej sprawie - samochód to

przedmiot, który w rękach szaleńca może stać się narzędziem masowego mordu (niczym w powieści (...) S. K.). Ale jako przedmiot obiektywnie nie służy do miażdżenia kości, rozrywania tętnic, zadawania ran, przerywania ciągłości tkanek (jak broń palna i nóż), tylko do przemieszczania się (i to nie na „tamten świat” tylko z punktu A do punktu B). Dlatego, choć samochód może stać się niebezpiecznym narzędziem w rękach nieodpowiedniego człowieka, to nigdy nie stanie się przedmiotem niebezpiecznym w takim znaczeniu, w jakim niebezpiecznym przedmiotem jest nóż lub broń palna. Przecież można odwrócić ten sposób rozumowania - broń palną (przykładowo pistolet) można wykorzystywać jako przycisk do papieru. Tak wykorzystane narzędzie nie będzie niebezpieczne, co nie odbierze cechy niebezpieczeństwa temu przedmiotowi (zawsze można zdjąć go z książki,

którą dociskał na otwartej stronie, załadować amunicją i zacząć strzelać sięjąc śmierć i zniszczenie).

Dlatego Sąd Okręgowy w tym składzie uważa, że dla oceny, czy dany przedmiot jest niebezpieczny w stopniu podobnym do noża lub broni palnej, należy brać pod uwagę obiektywne i zaplanowane przez wytwórcę cechy tej rzeczy niezależnie od sposobu, w jaki w danej sprawie została użyta przez sprawcę. Obiektywne cechy przedmiotu, jakim jest samochód, jego cel i przeznaczenie, nie służą do wystrzeliwania pocisków penetrujących tkanki istoty żywej ani do przecinania skóry, mięśni, ścięgien i kości tudzież do przekłuwania powierzchni ciała i otwierania jego jam celem wywołania krwawienia, dlatego nie jest to przedmiot podobny w wywoływaniu niebezpieczeństwa do noża czy broni palnej, mimo, że człowiek potrącony

przez samochód może doznać poważnych obrażeń ciała, nawet dalej idących niż w wyniku postrzału lub ciosu nożem. Rozumując inaczej doszlibyśmy do absurdu i za przedmiot niebezpieczny uznalibyśmy lodówkę (wszak zrzucona z balkonu z drugiego piętra roztrzaska czaszkę sprawniej niż pocisk z pistoletu) albo krowę (przecież napierając swą masą na człowieka może przebić go rogiem równie dobrze jak tępy nóż).

Podsumowując - samochód nie jest przedmiotem podobnie niebezpiecznym do noża lub broni palnej w rozumieniu przepisów aktualnie obowiązującego Kodeksu Karnego. Tym samym rację ma obrońca, że oskarżony nie wyczerpał znamion art. 223 § 1 kk.

Wniosek

<p>O uniewinnienie od czynu zarzuconego w punkcie III aktu oskarżenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek o uniewinnienie od tego zarzutu jest niezasadny, gdyż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona art. 224 § 2 kk - będzie to omówione w części uzasadnienia dotyczącej okoliczności uwzględnionych z urzędu.</p>			
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kary łącznej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ponieważ Sąd Okręgowy zmienił kwalifikację prawną czynu zarzuconego oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia z art. 223</p>			

§ 1 kk na art. 224 § 2 kk, a tym samym zmienił podstawę wymiaru kary za ten czyn, należało dostosować wymiar kary do tej nowej kwalifikacji, gdyż różnica w ustawowym zagrożeniu karą pozbawienia wolności między tymi występami jest znacząca (art. 223 § 1 kk przewiduje zagrożenie karą pozbawienia wolności od 1 roku do 10 lat, zaś art. 224 § 1 kk w zw. z art. 224 § 2 kk jedynie do 3 lat), a apelacja była skierowana wyłącznie na korzyść oskarżonego. Spowodowało to obniżenie kary za ten czyn do jednego roku pozbawienia wolności. Dlatego należało uchylić rozstrzygnięcie o karze łącznej z punktu 5 (i związane z nim rozstrzygnięcie z punktu 6), gdyż zmianie uległa jedna ze składowych kary łącznej i należało wymierzyć ją na nowo. Wymierzając karę łączną Sąd Okręgowy kierował się w takim samym stopniu zasadą asperacji, jak uczynił to

Sąd Rejonowy, co doprowadziło do wymierzenia kary łącznej w wymiarze 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc kary łagodniejszej od tej orzeczonej w wyroku Sądu Rejonowego.

Oskarżony nie zasługuje na dalsze łagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej. obrońca powołuje się na zaprezentowaną w procesie postawę oskarżonego (przeproszenie, skrucha, chęć zmiany i żałowanie za swe czyny), ale zapomina, że oskarżony nawet w tej sprawie prowadził pojazd w stanie nietrzeźwości w warunkach wyczerpujących dyspozycję art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk aż trzy razy z rzędu w niewielkich odstępach czasu. Postępowanie związane z czynem z dnia 13 maja 2020 roku jakoś nie zniechęciło go, aby nieco ponad miesiąc później, bo w dniu 20 czerwca 2020 roku powtórzyć to przestępcze zachowanie, a z kolei złapanie go wówczas na gorącym uczynku

nie powstrzymało go, aby 10 dni później, tj. w dniu 30 czerwca 2020 roku, ponownie zachować się w ten sposób, a także popełnić inne czyny opisane w wyroku. Jest to sprawca niepoprawny, odpowiadający w warunkach recydywy, karany już 14 - krotnie (w tym 7 - krotnie za przestępstwa polegające na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości). Zasluguje na surową bezwzględną karę pozbawienia wolności, a jej obniżenie w tej sprawie wynika jedynie ze zmiany kwalifikacji i kierunku apelacji.

Wniosek

O złagodzenie kar jednostkowych i kary łącznej.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Było to powyżej omówione.			
3.4.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do możliwości finansowych oskarżonego, spowodowało bezzasadne obciążenie kosztami postępowania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Oskarżony ma już wprowadzoną do wykonania karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności z innej sprawy, której koniec przypada na 23 lipca 2024 roku (k. 367), ponadto w niniejszej sprawie orzeczono mu karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, co oznacza, że jeszcze bardzo długo będzie przebywał w Zakładzie Karnym (nawet w przypadku warunków do wydania wyroku łącznego, zwłaszcza, że jako recydywista będzie miał możliwość ubiegania			

się o warunkowe przedterminowe zwolnienie dopiero po odbyciu dwóch trzecich kary - art. 78 § 2 kk). Oskarżony nie ma również majątku, nie osiągał dochodów, nie dysponuje żadnymi oszczędnościami, z tego zresztą powodu przyznano mu obrońcę z urzędu w trybie art. 78 § 1 kpk (k. 138). Dlatego poniesienie przez niego kosztów sądowych jest niemal nierealne i byłoby zbyt uciążliwe dla niego i członków jego rodziny (gdyby za niego takie koszty wyłożyli). Tym samym zachodziły podstawy z art. 624 § 1 kpk do zwolnienia go od tych kosztów.

Wniosek

O zmianę rozstrzygnięcia z punktu 8 i zwolnienie oskarżonego od kosztów sądowych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Było to już omówione.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Sąd Okręgowy zmienił kwalifikację czynu zarzuconego w punkcie III aktu oskarżenia na art. 224 § 2 kk i w związku z tym doprecyzował opis czynu oraz dostosował podstawę prawną kary i jej wymiar, a w konsekwencji zmienił karę łączną i na nowo zaliczył na jej poczet okres zatrzymania.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Co do zmiany kwalifikacji czynu zarzuconego w punkcie III aktu oskarżenia na art. 224 § 2 kk i w związku z tym doprecyzowaniem opisu czynu, to o ile rację miał obrońca, że samochód nie jest niebezpiecznym przedmiotem w rozumieniu art. 223 § 1 kk, to nie oznacza to, że zachowanie		

oskarżonego pozostaje bezkarne. W takiej sytuacji najechanie samochodem na policjanta, by mu uniemożliwić zatrzymanie, co prawda nie jest użyciem przedmiotu niebezpiecznego z art. 223 kk, ale taki czyn jest stosowaniem przemocy w celu uniemożliwienia wykonania czynności służbowej i wyczerpuje znamiona z art. 224 § 2 kk (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 lipca 2003 r. II AKa 161/03, opubl. Prok. i Pr. 2004 nr 5, poz. 21, str. 13, KZS 2003 nr 9, poz. 20, str. 14, Legalis, a także uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2003 r. V KK 148/02, opubl. Prok. i Pr. 2003 nr 9, poz. 4, str. 8, KZS 2003 nr 6, poz. 18, str. 12, Legalis).

Sąd Okręgowy dostosowując opis czynu do przyjętej kwalifikacji nie dodał żadnego nowego znamienia, które już w opisie czynu nie byłoby zawarte lub nie

dałoby się go wyprowadzić z użytych sformułowań, ani nie poczynił żadnych nowych ustaleń. Przecież zawarte w opisie czynu słowa „dopuscił się czynnej napaści na” są tożsame ze słowami „stosując przemoc wobec”. Wszak „czynna napaść” to niemal synonim „stosowania przemocy”. Zgodnie z wypracowanym orzecnictwem przez czynną napaść należy rozumieć zachowanie sprawcy zmierzające do naruszenia nietykalności cielesnej i wyrządzenia dolegliwości fizycznej, wykraczające już poza pewien stopień zaawansowania zachowania zewnętrznego i obejmuje wszelkie działanie podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, choćby cel ten nie został osiągnięty. Czynną napaścią w rozumieniu art. 223 kk będzie zatem wszelkie działanie podjęte przez sprawcę w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, w tym w celu pobicia,

a więc wyrządzenia dolegliwości przez uderzenie ciała (wyr. SN z 28.8.1984 r., IV KR 187/84, OSNKW 1985, Nr 3–4, poz. 23 z uwagami Z. Ćwiąkalskiego, A. Zolla, Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego z zakresu prawa karnego materialnego za I półrocze 1985, NP 1986, Nr 7–8, s. 115 i n.; wyr. SN z 7.2.1983 r., I KR 363/82, OSNPG 1984, Nr 4, poz. 30; wyr. SN z 17.10.1986 r., Rw 738/86, OSNKW 1987, Nr 5–6, poz. 46; wyr. SN z 3.9.1968 r., III KR 101/68, OSNKW 1969, Nr 4, poz. 43; wyr. SN z 11.3.1949 r., K 81/49, OSNKW 1949, Nr 2, poz. 44; wyr. SN z 19.12.1934 r., II K 1443/34, OSNKW 1935, Nr 7, poz. 289 wyr. SN z 20.12.1937 r., I K 1355/37, OSNKW 1938, Nr 5, poz. 124). **Zatem pojęcie „czynnej napaści” jest bardzo szerokie i z pewnością mieści się w nim znamię „stosowania przemocy”.**

Również dodane słowa „czym działał w celu zmuszenia

go do zaniechania
prawnej czynności
służbowej w postaci
zatrzymania
pojazdu” są jedynie
podsumowaniem i
spuentowaniem
wcześniejszych
sformułowań już
zawartych w opisie
czynu. Wszak opis
ten zawiera
sformułowania „
funkcjonariusza
policji w osobie
(..)podczas i w
związku z
pełnieniem przez
niego obowiązków
służbowych
(..)podając sygnał
do zatrzymania
pojazdu (..) jadąc
bezpośrednio
wprost na
funkcjonariusza
zmuszając go do
gwałtownego
odskoczenia z
miejsca kontroli”.
Zatem ze słów tych
wynika niezbicie, że
oskarżony działał
w celu zmuszenia
wymienionego z
imienia i nazwiska
policjanta do
zaniechania
zatrzymania
pojazdu, czyli
prawnej czynności
służbowej, którą
ten w ramach
wykonywania swych
obowiązków właśnie
usiłował
przeprowadzić
(kontrola drogowa
związana z
pomiarom prędkości

<p>i próba zatrzymania pojazdu, który tę dopuszczalną prędkość przekroczył).</p> <p>Zatem Sąd Okręgowy nie wykroczył poza znamiona już zawarte w wyroku, więc był uprawniony do dokonania w/w zmian mimo skierowania apelacji jedynie na korzyść, tym bardziej, że zmiany te związane były z zastosowaniem korzystniejszej dla oskarżonego kwalifikacji prawnej czynu.</p>	
<p>4.2.</p>	<p>Sąd Okręgowy dokonał zmiany w opisie czynu przypisanego w punkcie 1a w ten sposób, że w miejsce słów „znajdąc się w stanie nietrzeźwości na poziomie 1,6 promila alkoholu we krwi” przyjął słowa „znajdąc się w stanie nietrzeźwości w stężeniu co najmniej 0,69 promila alkoholu we krwi”.</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

Świadek W. W. zaobserwował jazdę oskarżonego o godzinie 20.30, a 5 minut później informator (prawdopodobnie W. W.) zadzwonił na policję zgłaszając to (połączenie o godzinie 30.35), zaś policjanci byli na miejscu o godzinie 20.45 (k. 93 oraz zeznania k. 269, k. 270). Na ich oczach oskarżony pociągnął łyk wódki z butelki, został zbadany po raz pierwszy o godzinie 21.57 (k. 94). Nie wiadomo, jaką dokładnie ilość alkoholu oskarżony wypił od godziny 20.30 (kiedy jechał jako kierujący pojazdem) do godziny 20.45 (kiedy przyjechali na miejsce policjanci i zobaczyli, jak na ich widok „pociąga łyk” wódki z butelki), jednak sam oskarżony przyznał, że o godzinie 20.00 wypił 150 ml wódki (protokół badania k. 94). Tymczasem był widziany jako kierujący samochodem o godzinie 20.30 (więc pół godziny po spożyciu tej dawki alkoholu). Zgodnie z opinią biegłego (którą Sąd

Okręgowy w pełni aprobuje) wypicie 150 ml wódki przez oskarżonego o godzinie 20.00 musiało skutkować u niego o godzinie 20.30 stężeniem na poziomie 0.69 promila alkoholu we krwi (opinia k. 134-135 i k. 287). Dlatego takie stężenie należało przyjąć jako minimalne, niezależnie od tego, ile alkoholu oskarżony „nadpił” po zatrzymaniu się (tuż po godzinie 20.30), a przed przyjazdem policjantów i zaobserwowaniem przez nich picia przez oskarżonego wódki "z gwinta" (co miało miejsce około godziny 20.45). Z tych powodów Sąd Okręgowy zmienił w tym zakresie wyrok. Był do tego uprawniony, jako że jest to zmiana na korzyść oskarżonego, przy czym znaczna przewaga okoliczności obciążających nie mogła spowodować obniżenia kary w związku z tą zmianą.

5.

ROZSTRZYGNIĘCIE

SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zmiana kwalifikacji i opisu czynu z punktu 2, wywołana tym zmiana wymiaru kary za ten czyn i w związku z tą zmianą orzeczenie nowej kary łącznej w innym wymiarze, zmiana opisu czynu z punktu 1a, uchylenie rozstrzygnięcia z punktu 8 o obciążeniu oskarżonego kosztami procesu i zwolnienie oskarżonego od ich ponoszenia, uchylenie punktów 5 i 6 w związku z koniecznością orzeczenia nowej	

<p>kary łącznej i zaliczenia na jej poczet okresów zatrzymania i tymczasowego aresztowania.</p>			
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>Było to już obszernie omawiane.</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylenia i</p>			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
punkt 1 tiret 7	Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej na nowo kary łącznej okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania (zakończonego wprowadzeniem innej kary pozbawienia wolności do wykonania - k. 376).		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie według stawek minimalnych.	
4	Wobec ubóstwa oskarżonego zwolniono go od kosztów postępowania odwoławczego.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie za czyn z punktu I i III aktu oskarżenia, przypisanie cechy "niebezpiecznego przedmiotu" przedmiotowi w postaci samochodu, wymiar kary, zasądzenie kosztów.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana